

ב. מי שנעשה קבלן דבעל חוב עברו הלוואה נ-א
שהמלואה נהמר ממון על פנק התהייבותו,
דברי הכל משתעבד.

ג. אבל ערבית דבעל חוב שיש חסרונו בערך התהייבותו, שהרי לא נעשה "קבלן", אלא "ערבי", ומайдך יש לומר שדעתו להשתעבד, שהרי נחסר מלואה ממון על פיו.

ד. וכן קבלן דפטובה, שאמנם לא נחרסה האשה ממון על פיו, אבל מאידך, יש מעלה לערך התהייבותו, שהרי נעשה "קבלן".

בשני אלו, פלגי אמראים, איכא למאן דאמר: אף על גב דלית לייח' נכסיו לולה משתעבד הערב, כיון דaicא "חדא למעליותא", על כל פנים, כפי שנתבאר.

ואיכא למאן דאמר: אי אית לייח' נכסיו לולה בשעה שנעשה ערבית משתעבד, ואי לית לייח' לא משתעבד הערב, כיון דיליכא "תרות לחיו בא", ואינו דומה לקבלן דבעל חוב.

אף על פי שיש נכסים לולה, (וראה מה שתירץ בקרובן נתנו אות ז) ותוספות כתבו שבעל כרחך אין לבן נכסים, כי אם יש לו נכסים, לא יגבה מן הערב אלא זיבורית, כיון שם היה גובה מן היתומים היה גובה זיבורית, ראה במהרש"א, بما שציין כאן בಗליון הש"ס. וברמב"ן.

21. א. בגמרה לקמן הוזכר "מצווה הוא דעבד" וכן כתבו כאן הראשונים אך רשי' השמייט פרט זה.

וראה ברמב"ן שהתקווין הייתה אסמכתא בעולם כי לא התקווין אלא לשם מצוה, ואין לומר שדעתו להשתעבד כיון שהיא עשויה על

תחילה", ואין האב צריך לשלם⁽²⁰⁾ וכיון שאין לבן נכסים, נמצא שהאב כלל לא נשתעבד להיות ערבי, ולמה ישלם?

ומשנין: **אייבעית אימא:** בדהו לייח' [שהיו לבן] נכסים, בשעה שנעשה האב ערבי, ואחר כך **איישתדרוף** [התקלקלו השודות]

ואיבעית אימא: לא היו לבן נכסים, ואף על פי כן, כל שהוא לנבי בריה [לצורך בנו], מפני חיותו, **שעבודי משעבד** האב **נפשה** [את עצמו].

עתה חוזרת הגمراה, לפרט את דין ערבי וקבילן, متى משתעבד הוא, ומתי אין כוונתו להשתעבד.

איתמר

א. **ערבית דכתובה** שאינו "קבלן" דברי הכל: לא משתעבד, כיון שלא החכון אלא לעשות מצואה, שתחריצה האשה להנשא, והרי לא גורם לה הפסד בכך⁽²¹⁾ ועל כן לא הייתה דעתו להשתעבד לכתובתה.

ואני קבלן" מכל מקום בעיני נמי התפסת מטלلين.

� עוד כתוב חלק, בין מלוה המוציא מעות מידו מחמת נאמנות הערב, וסגי בלשון קובלנות, לבין הכא שאין אלא שעבוד בעלמא, ולא סגי בלשון קובלנות, אלא צריך גם התפסת מטלلين.

והנה לשון רשי' משמע שהיה חורה ונטלת את המטלلين מן הקבלן ונתנוו לבעל בצדויי הערב וכן כתוב תוספות הרא"ש וראה ב"חידושי הריטב"א" ובציוון 147 שם.

20. רשי'.

ובתוספות הקשו, שבקבלן יכול לפרוע ממנו,